

การโค้ชเพื่อเสริมสร้างทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ของนักศึกษาวิชาชีพครู

Coaching for enhancing the skills of school curriculum development of the student teacher

จำรัส อินทลาภาพร¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูก่อนและหลังได้รับกิจกรรมการโค้ช และ 2) เปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูหลังได้รับกิจกรรมการโค้ชกับเกณฑ์ร้อยละ 80 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิชาชีพครูมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน สาขาวิชาศิลปะ และสาขาวิชาธุรกิจศึกษา จำนวน 92 คน ใช้เวลาในการพัฒนา 51 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t – test for dependent sample และ t – test for one sample ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาวิชาชีพครูมีทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลังได้รับการโค้ชสูงกว่าก่อนได้รับการโค้ช อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักศึกษาวิชาชีพครูมีทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลังได้รับการโค้ชสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Abstract

The objectives of this research were 1) to compare the skills of school curriculum development of the student teacher before and after coaching activities. 2) to compare the skills of school curriculum development of the student teacher after coaching activities with criteria eighty percent. Sample was

1 อาจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม e-mail: chamras6651@gmail.com

the sophomore student teacher Nakhon Pathom Rajabhat University in Chinese Major, Art Major and

Business Education Major which consist of ninety-two students and take time for developing the student fifty-one hours. Research instrument for collecting data was the criteria of scoring rubrics

the skills of school curriculum development. Analyze the data by t – test for dependent sample and t – test for one sample statistics. The findings of this study were 1) the skills of school curriculum development of the student teacher after coaching higher than before coaching at statistically significance at .05 level. 2) the skills of school curriculum development of the student teacher after coaching higher than criteria eighty percent at statistically significance at .05 level.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ในหลักสูตรสาขาวิชาชีพครูมีมาตรฐานการเรียนรู้ที่สำคัญประการหนึ่งคือ การพัฒนาหลักสูตรซึ่งนักศึกษาวิชาชีพครูจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับปรัชญา แนวคิด ทฤษฎีการศึกษา ประวัติความเป็นมาและระบบการจัดการศึกษาไทย วิสัยทัศน์และแผนพัฒนาการศึกษาไทย ทฤษฎีหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตร มาตรฐานหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา และปัญหาแนวโน้มในการพัฒนาหลักสูตร และมีสมรรถนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรได้แก่ สามารถวิเคราะห์หลักสูตร สามารถปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรได้อย่างหลากหลาย สามารถประเมินหลักสูตรได้ทั้งก่อนและหลังการใช้หลักสูตร และสามารถจัดทำหลักสูตรได้ (คุรุสภา. 2556) อีกทั้งกระทรวงศึกษาธิการ (2554) ยังได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี) เมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2554 โดยกำหนดให้การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเป็น

ทักษะหนึ่งที่นักศึกษาครูทุกคนต้องมี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2554)

การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เป็นมาตรฐานวิชาชีพประการหนึ่งในมาตรฐานวิชาชีพ ด้านมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ ที่นักศึกษาครูจะต้องเรียนรู้และสามารถจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาได้ผ่านกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพของผู้สอน ซึ่งจากประสบการณ์สอนที่ผ่านมาของผู้วิจัยพบว่า หลายครั้งที่นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา แต่ยังขาดทักษะในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาประสบปัญหาเมื่อต้องไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานศึกษา

การเรียนรู้ในยุคปัจจุบันสำหรับผู้เรียนที่เป็นคนยุค Generation Z มีลักษณะชอบการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติที่มีลักษณะเป็น Active learning มากกว่าการฟังบรรยายจากผู้สอน ดังนั้นผู้สอนจึงต้องเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดการเรียนการสอนจากที่เน้นการบรรยายมาเป็นการเรียนรู้ด้วย

การลงมือปฏิบัติ ตามแนวทางการเรียนรู้แบบ Learning by Doing ผู้เรียนฝึกทักษะการพัฒนาหลักสูตรด้วยความกระตือรือร้น ความใฝ่รู้ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน บทบาทของผู้สอนปรับเปลี่ยนจากการบรรยายและควบคุมกิจกรรมการเรียนรู้ มาเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจ การชี้แนะ การแนะนำ การช่วยเหลือ การสนับสนุน การเสริมแรงทางบวก ตลอดจนการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์และสร้างสรรค์สำหรับผู้เรียน ซึ่งในปัจจุบันบทบาทดังกล่าวเรียกว่า “การโค้ช (Coaching)”

การโค้ชมีจุดเด่นประการหนึ่งคือ เป็นการเปิดพื้นที่การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพที่มีอยู่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพราะในการโค้ชนั้นผู้สอนจะไม่ควบคุมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามที่ผู้สอนต้องการ แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้สอนคือผู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินความรู้ความสามารถและทักษะต่างๆ ของตนเองและปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการที่ตนเองถนัดหรือแบบการเรียนรู้ (learning style) จนประสบความสำเร็จ

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดตลอดจนเทคนิควิธีการโค้ช ได้แก่ การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ (feed-up) การใช้พลังคำถาม (power questions) การตรวจสอบการเรียนรู้ (checking for understanding) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) และการให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ต่อยอด (feed-forward) ของวิชัช วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล (2558) มาปรับใช้ในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สำหรับนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมเพื่อให้นักศึกษามี

ทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่สูงขึ้นและเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานวิชาชีพครู

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาครูก่อนและหลังการโค้ช
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาครูหลังการโค้ชกับเกณฑ์ร้อยละ 80

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาครูมีทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลังได้รับการโค้ชสูงกว่าก่อนได้รับการโค้ช
2. นักศึกษาครูมีทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลังได้รับการโค้ชสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 640 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2560 สาขาวิชาภาษาจีน สาขาวิชาศิลปะและสาขาวิชาธุรกิจศึกษา จำนวน 92 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ใช้หมู่เรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบประเมินทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถาน

ศึกษา ลักษณะเป็นเกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubrics) ชนิดเกณฑ์แบบองค์รวม (holistic rubrics) 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 2) ทักษะการออกแบบหลักสูตรสถานศึกษา 3) ทักษะการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา 4) ทักษะการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา แบ่งระดับผลการประเมินออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด (5 คะแนน) มาก (4 คะแนน) ปานกลาง (3 คะแนน) น้อย (2 คะแนน) น้อยที่สุด (1 คะแนน) รวมคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการโค้ชในช่วงเดือนมกราคม – พฤษภาคม พ.ศ. 2561 แบ่งออกเป็น 3 ช่วงเวลา ประกอบด้วย ช่วงเวลาที่ 1 เป็นการโค้ชในระหว่างที่ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามปฏิทินการศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยใช้เวลาในการโค้ชเป็นระยะเวลา 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวม 45 ชั่วโมง

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูก่อนและหลังการโค้ช (คะแนนเต็ม 15 คะแนน)

การประเมิน	$\bar{X}$	S	t	df	Sig.
ก่อนการโค้ช	7.63	1.35	54.50	91	.05
หลังการโค้ช	16.49	0.76			

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาวิชาชีพครู มีทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลังการโค้ชสูงกว่าก่อนการโค้ชอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ช่วงเวลาที่ 2 เป็นการโค้ชภายใต้กิจกรรมการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ ใช้ระยะเวลา 6 ชั่วโมง ดำเนินการในวันที่ 14 – 15 มีนาคม 2561 โดยวันที่ 14 มีนาคม 2561 ดำเนินการโค้ชกับนักศึกษาครูสาขาวิชาศิลปศึกษา และสาขาวิชาภาษาจีน เวลา 08.30 -16.30 น. ส่วนวันที่ 15 มีนาคม 2561 ดำเนินการโค้ชกับนักศึกษาวิชาชีพครูสาขาวิชาธุรกิจศึกษา เวลา 08.30-16.30 น. และช่วงเวลาที่ 3 เป็นการโค้ชโดยผู้วิจัยเพิ่มเติมจากการโค้ชในช่วงเวลาที่ 1 และ 2 มุ่งเน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนักศึกษาครูเพื่อเติมเต็มความรู้และทักษะที่นักศึกษาต้องการได้รับเพิ่มเติม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ t-test for dependent sample และ t-test for one sample

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูก่อนและหลังการโค้ช ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูหลังการโค้ชกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูหลังการโค้ชกับเกณฑ์ร้อยละ 80 (คะแนนเต็ม 15 คะแนน)

การประเมิน	$\bar{X}$	S	คะแนน ร้อยละ 80	t	df	Sig.
หลังการโค้ช	16.49	0.76	16	6.15	91	.05

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาวิชาชีพครู มีทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลังการโค้ชสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาวิชาชีพครูมีทักษะการคิดวิเคราะห์หลังการโค้ชแบบร่วมมือร่วมใจสูงกว่าก่อนการโค้ชแบบร่วมมือร่วมใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาวิชาชีพครูมีทักษะการคิดวิเคราะห์หลังการโค้ชแบบร่วมมือร่วมใจสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น เป็นผลเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและวิธีการโค้ช ได้แก่ การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ การใช้พลังคำถาม การตรวจสอบการเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ ต่อยอด (วิจัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา. 2558) โดยในกระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้วิจัยได้ใช้แนวทางการโค้ชทั้ง 5 ประการดังกล่าวเป็นกลไกการพัฒนาให้นักศึกษาครูให้มีความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้แก่นักศึกษาครู ก่อนที่จะเริ่มต้น

กระบวนการจัดการเรียนรู้ทุกครั้ง ด้วยการนำเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตลอดจนผลการวิจัยหรือผลการประเมินต่างๆ มาเล่าให้นักศึกษาครูฟัง เพื่อให้นักศึกษาครู เกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา และเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาครูมีความสนใจและพยายามปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างมีคุณภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของมารุต พัฒนา (2558) ที่ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการพัฒนาครูประถมศึกษาด้านการโค้ชเพื่อการรู้คิด ซึ่งผลการวิจัยประการหนึ่งพบว่า การพัฒนาครูให้มีความสามารถด้านการโค้ชเพื่อการรู้คิดนั้น จะต้องเริ่มต้นจากการสร้างแรงบันดาลใจและแรงจูงใจของครูก่อนเป็นอันดับแรก ตลอดจนสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เสาวณี ทับเพชร และคณะ (2561) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการเรียนการสอนเชิงเร่งรัดเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ซึ่งผลการวิจัยประการหนึ่งพบว่า นักศึกษา ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผลการวิจัยของ Moore (2007) ที่พบว่าการสร้างแรงจูงใจทางวิชาการจะช่วยให้ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้สูงขึ้น อีกทั้งผลการ

วิจัยของ Vibulphol (2016) ที่ทำวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งผลการวิจัยประการหนึ่งพบว่า การที่ผู้สอนสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

สำหรับการใช้พลังคำถามนั้น ผู้วิจัยได้ใช้คำถามกระตุ้นการคิดวิเคราะห์ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่จะต้องสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง ชุมชนได้ และยังต้องสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด โดยที่การใช้คำถามของผู้วิจัยนั้นจะสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งคำถามที่ถามนั้นจะมีลักษณะแนะนำให้นักศึกษาวิชาชีพครุคิดและตัดสินใจดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาในแต่ละขั้นตอน ตั้งแต่การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การออกแบบหลักสูตรสถานศึกษา การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา คำถามจะช่วยชี้นำความคิดและช่วยให้นักศึกษาวิชาชีพครุปฏิบัติกิจกรรมการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้อย่างมั่นใจ ซึ่งการใช้คำถามดังกล่าวนี้ยังเป็นการสร้างวินัยทางบวก (positive discipline) ให้กับนักศึกษาวิชาชีพครุได้อีกด้วย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพลินตา พรหมบัวศรีและคณะ (2560) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการศึกษาบูรณาการชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ การโค้ช การสะท้อนคิดและการใช้พลังคำถาม วิทยาลัยพยาบาล สถาบันพระบรมราชชนก ซึ่งผลการวิจัยประการหนึ่งพบว่า ถ้าผู้สอนใช้พลังคำถามที่ดีแล้วจะทำให้ นักศึกษามีกระบวนการคิดและการตัดสินใจที่เป็นระบบ มีเป้าหมาย

ในการเรียนรู้ และสามารถกำกับตนเองได้จนประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดการใช้คำถามกระตุ้นการเรียนรู้ของ Myhill and Dunkin (2005) ที่ระบุว่า การใช้คำถามที่ดีนั้นสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดขั้นสูงที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้สิ่งต่างๆ

สำหรับการตรวจสอบการเรียนรู้และการให้ข้อมูลย้อนกลับนั้น ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการประเมิน ตามสภาพจริงที่ดำเนินการไปพร้อมกับการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาวิชาชีพครุ ด้วยวิธีการสังเกตพฤติกรรม การพูดคุยซักถาม การตรวจสอบผลงานของนักศึกษาครุในแต่ละขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา และเมื่อตรวจสอบการเรียนรู้แล้วผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาวิชาชีพครุในการที่จะพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาให้มีความถูกต้องและมีคุณภาพมากขึ้น โดยที่การให้ข้อมูลย้อนกลับนั้นจะใช้หลักฐานเชิงประจักษ์เป็นฐาน ซึ่งทำให้นักศึกษาวิชาชีพครุมองเห็นและเข้าใจจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไขในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้ดีขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนุญญา เรืองเพ็ง (2555). ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการทำโครงการ และทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับ ปวส. 2 สาขาโยธา ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานประกอบ การประเมินตามสภาพจริง ซึ่งผลการวิจัยประการหนึ่งพบว่า การประเมินตามสภาพจริงอย่างต่อเนื่อง 3 ระยะเวลาในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการทำโครงการสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาลินี พลายละหาร (2556) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับ

การประเมินตามสภาพจริงระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การประเมินตามสภาพจริงเป็นสิ่งสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดการให้ข้อมูลย้อนกลับของ โขติมา หนูพริก (2559) ที่ระบุว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว ตลอดจนผลการวิจัยของ สุภาพร สีสังข์ และพิมพ์ยุพา ประพันธ์ (2559) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลวิธี การให้ข้อมูลย้อนกลับของครูที่มีต่อการแก้ไขงานเขียนของผู้เรียน: กรณีศึกษาวิชาการเขียนของวิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีประสิทธิภาพ สามารถช่วยทำให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อพันธ์ พูลพุทธา (2560) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งผลการวิจัยประการหนึ่งพบว่าการให้ ข้อมูลย้อนกลับทำให้นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรูมีสมรรถนะการทำวิจัยในชั้นเรียนสูงขึ้น และสอดคล้องกับผลการสังเคราะห์งานวิจัยของ Hattie and Timperley (2007) ที่พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดีนั้นสามารถช่วยพัฒนาผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

สำหรับการให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ต่อยอดนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยแจ้งประเด็นสำคัญที่นักศึกษาวิชาชีพรูควรไปศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน นอกจากนี้ยังได้ให้คำแนะนำแก่นักศึกษาวิชาชีพรูเป็นรายบุคคล เฉพาะบุคคลที่ต้องพัฒนาตนเองมากเป็นพิเศษ โดยการชี้แนะแนวทางการ

พัฒนาตนเองให้กับนักศึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งทำให้นักศึกษาวิชาชีพรูแต่ละคนมีเป้าหมายการพัฒนาตนเองที่ชัดเจนมากขึ้น ส่งผลทำให้นักศึกษาวิชาชีพรูไปสืบเสาะแสวงหาความรู้และฝึกฝนทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง ซึ่งจากที่ได้กล่าวมาทำให้เห็นว่าการโค้ชที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพรู ซึ่งประกอบด้วย การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ การใช้พลังคำถาม การตรวจสอบการเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ นั้น สามารถพัฒนานักศึกษาครูให้มีทักษะในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาได้อย่างประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. อาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาและทำความเข้าใจเทคนิควิธีการโค้ช ได้แก่ การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ การใช้พลังคำถาม การตรวจสอบการเรียนรู้ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ต่อยอด ซึ่งจะทำให้สามารถโค้ชผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. อาจารย์ผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการโค้ชให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนรู้รวมทั้งธรรมชาติและรูปแบบการเรียนรู้ (learning style) ของผู้เรียน

3. อาจารย์ผู้สอนควรมีการประเมินผลการโค้ชเป็นประจำอย่างต่อเนื่องสำหรับการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง และนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขวิธีการโค้ชให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำแนวคิดของการโค้ชไปใช้ในการพัฒนาทักษะวิชาชีพครูด้านอื่นๆ เช่น ทักษะการจัดการเรียนรู้ ทักษะการวัดและประเมินผล เป็นต้น ซึ่งทักษะดังกล่าวมีลักษณะธรรมชาติใกล้เคียงกับทักษะการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

2. ควรมีการนำแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ในปัจจุบัน เช่น การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน (Project – Based Learning) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทีม (Team – Based Learning) เป็นต้น มาใช้ร่วมกับการโค้ช ซึ่งจะทำได้องค์ความรู้ที่ลึกซึ้งมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขา ครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรห้าปี). วันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2554.
- คุรุสภา. (2556). **ข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานการประกอบวิชาชีพ พ.ศ. 2556**. กรุงเทพฯ: สำนักงาน เลขาธิการคุรุสภา.
- โชติมา หนูพริก. (2559). “การประเมินเพื่อการเรียนรู้: การตั้งคำถามและการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้”. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร**. ปีที่ 13 ฉบับที่ 2 (พฤศจิกายน – มีนาคม) หน้า 18 – 30.
- เพลินตา พรหมบัวศรี และคณะ. (2560). “รูปแบบการศึกษาดูงานการชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ การโค้ช การสะท้อนคิดและการใช้พลังคำถาม วิทยาลัยพยาบาล สถาบันพระบรมราชชนก”. **วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข**. ปีที่ 27 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน) หน้า 60 – 72.
- มารุต พัฒนาผล. (2558). “รูปแบบการพัฒนาครูประถมศึกษาด้านการโค้ชเพื่อการเรียนรู้”. **วารสาร Veridian E-Journal Silpakorn University ฉบับมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ**. ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม) หน้า 593 – 612.
- มาลินี พลายละหาร. (2556). “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริงระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน”. **วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร**. ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม) หน้า 33 – 41.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล. (2558). **การโค้ชเพื่อการเรียนรู้**. (พิมพ์ครั้งที่ 5 ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: จรัส สนิทวงศ์การพิมพ์.
- เสาวณี ทับเพชร และคณะ. (2561). “การพัฒนาระบบการเรียนการสอนเชิงเร่งรัดเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี”. **วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี**. ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม) หน้า 257 – 276.
- อนัญญา เรืองเพ็ง. (2555). “การพัฒนาความสามารถในการทำโครงการ และทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษาระดับ ปวส. 2 สาขาโยธา ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานประกอบการประเมินตามสภาพจริง”. **วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยทักษิณ**. ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน) หน้า 53 – 64.

อพนันตรี พูลพุทธา. (2560). “รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อส่งเสริมสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม”. **วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์**. ปีที่ 13 ฉบับ 37 (มกราคม – เมษายน) หน้า 61 – 74.

Hattie, John. and Timperley, Helen. (2007). “The Power of Feedback”. **Review of Educational Research**. Vol. 77, No. 1, (March). 81 – 112.

Moore, R. (2007) Academic motivation and performance of developmental education biology students. **Journal of Developmental Education**. Vol. 31 No. 1, pp. 24 – 34.

Myhill, Debra. and Dunkin, Frances. (2005). “Questioning Learning”. **Language and Education**. Vol. 19, No. 5, pp. 415 – 427.

Vibulphol, Jutarat. (2016). “Students’ Motivation and Learning and Teachers’ Motivational Strategies in English Classrooms in Thailand”. **English Language Teaching**. Vol. 9, No. 4, pp. 64 – 75.